

[Poul Møller.]

af indkomstskatteloven, som ingen har tænkt sig at foreslå ændringer i. Lad os dog finde ud af, hvad man vil med dette lovforslag. Man taler om, at det er spekulanterne, man vil ramme, men erkender nu, at spekulanterne falder udenfor; de rammes af andre bestemmelser. Her er kun tale om de mennesker, der ikke har erhvervet og solgt jord i spekulationsøjemed.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen har før talt om det urimelige i det privilegium, som statsskatteloven af 1922 giver den, der har anbragt kapital i en eller anden ting, som ved salg giver mere, end han har givet for den. Det ærede medlem har mange gange omtalt disse forhold her i tinget, bl. a. da vi behandlede den højtærede nuværende statsministers skattereformforslag, og han vender tilbage til den betragtning, at det er en urimelighed over for kreditorerne i fast ejendom, at debitor opnår så stor en gevinst. Ja, det kan godt være, at forholdet mellem kreditor og debitor ikke er rimeligt, men hvorfor i alverden skal det give staten anledning til at tage en 30 pct.s afgift? Det må dog være et spørgsmål mellem debitor og kreditor. Kreditor kunne eventuelt ved salg forud sikre sig en del af en fremtidig gevinst. Det kan i al fald aldrig være rimeligt, at staten skal have en gevinst. Hvad hjælper det kreditorerne, hvad hjælper det pantekreditor, at staten går hen og snupper en del af gevinsten? Naturligvis intet, ikke noget som helst.

Jeg forstår godt det ærede medlems opfattelse, for det ærede medlem er vel den her i salen, der er mest vaskeægte konservativ med hensyn til sin socialistiske opfattelse, og det har vi altid betragtet som noget charmerende ved det ærede medlem. Vi har altid syntes, at det var rart, at der var sådan et enfant terrible, der holdt fast ved de gamle principper. Derfor forstår vi udmærket vel, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen er glad for en kapitalvindingsafgift, for den vil jo før eller siden overflytte den største del af kapitalerne til staten. Det, der ikke kommer ved kapitalvindingsafgift, og det, der ikke kommer ved den progressive indkomstskat, kommer ved arveafgifter, ved dødsboafgifter o. s. v., således at staten ad den vej får fat i de

private kapitaler. Derfor er det ikke mærkeligt, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen er glad for dette lovforslag.

Det er måske mere mærkeligt, at andre ærede medlemmer støtter det, men jeg har forstået af debatten, at når andre ærede medlemmer og også den højtærede finansminister støtter det, er det, fordi man mener, der ligger kauteler i dette med de 75 pct. o. s. v., så det kun er de ekstraordinært store gevinster, der bliver ramt. Det er egentlig ikke et synspunkt, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen sådan set plæderer for, thi efter hans opfattelse skulle hele gevinsten underkastes denne beskatning, ellers er der ingen mening i hans argumentation — og det mener han sikkert også at den burde; det mente han i 1954, og det ærede medlem er ikke den, der svigter sine gamle opfattelser. Den højtærede finansminister og det ærede medlem hr. Baunsgaard synes derimod, at der er sat sådanne — skal vi sige — sikkerhedsventiler ind, at det kun er de ekstraordinært store gevinster, der rammes. Men vi må regne med, ja, vi må vide, at dette bare er et brohoved, for vi kender den højtærede statsminister og ved, med hvilken stædighed han fra fase til fase arbejder henimod sit økonomiske og politiske mål. Når vi læser hans skattereformforslag fra maj 1954, så ved vi, at dette er en fase på vejen, ligesom lovforslaget om aktiegevinster er det, en fase på vejen henimod dette mål.

Nu har man altså fået de radikale og retsstatsmændene med på spøgen, fordi man gav 75 pct. forlods, dog kun 40 pct. for dem, der erhverver ejendom den 6. maj, men altså 75 pct. for dem, der gør det den 4. maj. Jeg er helt overbevist om, at siger man ja til dette forslag, er der ingen rimelighed i senere at sige nej, hvis der kommer forslag om 60 pct. i stedet for 75, senere 40 pct., 25 pct. og til sidst ingenting. Derfor skal den højtærede finansminister ikke raillere over, at jeg nævnte frimærkesamlinger, for når finansministeren har hørt det ærede medlem hr. Holger Eriksens argumentation, og hvis han har læst skattereformforslaget fra 1954, vil han vide, at den argumentation fuldt ud lige så vel kan anvendes på dem, som opnår en ekstraordinært stor fortjeneste ved at sælge et